

може да мисли само за живото, за съзнателното, за благородното, за възвишеното въ свѣта. Вънъ отъ това мисълъ не сжществува. Ако едновременно и сжществото Д (фиг. 3) проектира мисълта си къмъ В, тогава А и Д иматъ една обща допирна точка въ своята мисълъ. Това е първата среща на тия сжщества на физическия свѣтъ. Ако сжществото Д има по-голъмъ стремежъ и пожелае да се влѣе въ А, последното сжщество ще изпита желание да бѣга. Защо? — Защото не може да издържи на това напрежение, на тази силна енергия. Въ него може да стане експлозия, вследствие на което той има желание да бѣга. Сжществото А се намира вече въ известно противоречие. Значи, голѣмата любовъ на хората понѣкога е причина за противоречия въ живота. За да се спасятъ сжществата А и Д отъ противоречия, на помощъ имъ идва друго едно сжщество С, съ по-високо съзнание, съ по-голъма интелигентностъ отъ тѣхната, и започва да ги привлича къмъ себе си. Тѣ веднага насочватъ мисълта си къмъ този новъ обектъ С, отправятъ енергиитѣ си къмъ него, и по този начинъ намиратъ целъ въ живота си. Въ този случай целта на сжществата А и Д става по-възвишена. Тѣ започватъ да се движатъ не само на физическия, но и въ духовния свѣтъ, като образуватъ тригълника АСД.

Следователно, за да се създаде целъ, или нѣкакъвъ високъ идеалъ въ живота на човѣка, той непременно трѣбва да свѣрже мисълта си